

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

MANING TILL KAMP

Judas brev 3-4 • Predikan i G8B, trots restriktioner 2021-03-28 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter att gå igenom Judas brev som vi började på förra gången. Det är ett kort men ett mycket kraftfullt brev. Det börjar och slutar i fantastiska välsignelser och påminnelser om att Gud har total kontroll på allt som händer och att vi kan vila tryggt i hans faderliga famn. Men mellan dessa välsignelser består brevet i stort sett bara av varningar och förmaningar.

Idag ska vi titta på den tredje och den fjärde versen. Det är två viktiga verser eftersom de fungerar som en rubrik för resten av brevet. De summerar vad Judas kommer att tala mer om i detalj senare. I Svenska Folkbibeln är rubriken för vers 3-4 ”maning till kamp för tron”. Jag läser:

Judasbrevet 3-4 (SFB-15)

»Mina älskade, trots min stora iver att skriva till er om vår gemensamma frälsning fann jag det nödvändigt att skriva och mana er fortsätta kämpa för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. «Hos er har det nämligen nästlat sig in vissa personer vars dom för länge sedan är förutsagd i Skriften. De är gudlösa, de förvränger vår Guds nåd till försvar för omoral och förnekar vår ende Härskare och Herre, Jesus Kristus.

Jag ska försöka predika lite kortare idag och därför tänkte jag helt enkelt lägga upp predikan i två punkter, en punkt för varje vers. Så vi går direkt in i den första versen.

I. FANN DET NÖDVÄNDIGT

Det är en intressant introduktion för ett brev i Bibeln att författaren säger att han egentligen, att han var mycket ivrig, att skriva om en sak, men fann det nödvändigt att skriva om något annat. Han ville skriva ett uppbyggligt brev där han kunde prisa Gud för den frälsning som han ger, men något måste ha kommit i vägen. Kanske fick han höra något som gjorde att han kände det absolut nödvändigt att ta upp något helt annat. Han insåg situationens allvar. Nu gällde det att istället mana församlingen till kamp.

Varför? Han säger att det har nästlat sig in vissa personer. Det verkar som att församlingen håller på att bli infiltrerad. De håller på att dra ner församlingen från sin höga kallelse till att bli en intresseförening. Och det verkar alltså som att församlingen inte har märkt något, eller åtminstone inte insett allvaret i det. De kanske har haft attityden att ”vi ska vara snälla mot varandra! Vi ska inte bråka! Vi ska vara toleranta!” Men Judas vill väcka dem till liv och visa allvaret och säga: ”ni måste inse vad som står på spel här! Ni håller på att förlora församlingen! Dessa människor är på väg mot evig eld och ni måste kämpa för att försvara

sanningen så att inte fler faller. Ni måste ta tag i det här!” Varför? För att synd smittar av sig. Lite surdeg syrar hela degen!

”Mina älskade”

Så han börjar och säger: ”mina älskade”. Vi känner allvaret. Förra veckan såg vi ödmjukheten hos honom när han presenterar sig som Kristi slav när han kunde ha sagt att han var Jesu biologiske bror. Och nu säger han ”mina älskade.”

Så ofta, när man behöver ta ställning för något, så kommer diskussionen om diskussionen. ”Hallå där, du måste tänka på tonen!” Nästan omedelbart framställs den som vill varna för något som den kärlekslöse; som bråkstaken som bara ställer till besvär. Ingen verkar kunna tänka tanken att man känner sig tvungen att varna just *på grund av* att man älskar. Motsatsen till kärlek är likgiltighet. Om man inte bryr sig, varför skulle man då göra sig besväret att varna för något? Det mest kärlekslösa vore förstås att bara låta allt vara som det är och inte ropa när man ser att vargen kommer. Nej, om man älskar någon vill man säga sanningen, även om det är kostsamt. Om det innebär att någon kan räddas ur faran är jag villig att betala ett högt pris för att det ska kunna ske.

Judas säger att han fann det nödvändigt att mana församlingen att kämpa hårt för sanningen. Faktum är att ordet innebär att han kände en press, ett tvång, en oundviklig nödvändighet att göra det. För han är en herde, och herdar är beskyddare. Det är herden som ska vara mest uppmärksam och upptäcka faran först.

Hör var Gud säger till profeten Hesekiel,

Hesekiel 3:17-19 (SFB-15)

”Människobarn, jag har satt dig till väktare för Israels hus. När du hör ett ord från min mun ska du varna dem från mig. ”När jag säger till den ogudaktige: Du ska dö, och du inte varnar honom och inte säger något för att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg och så rädda hans liv, då ska den ogudaktige dö i sin missgärning, men jag ska utkräva hans blod av din hand. ”Men om du varnar den ogudaktige och han ändå inte vänder om från sin ogudaktighet eller sin ogudaktiga väg, då ska han dö i sin missgärning, men du har räddat din själ.

Det här är förstås en specifik kallelse till profeten Hesekiel, men det ger ändå en inblick i uppdraget att vara herde för Guds församling. Jakobs brev säger att inte många bör bli lärare eftersom de ska få en strängare dom. De kommer att avlägga räkenskap för vad de lett församlingen in i, för vad de varnat för och vad de inte varnat för. Vi ser hos Paulus att han ständigt, natt och dag, varnade församlingen under tårar (Apg 20:31).

Och här ser vi alltså Judas göra samma sak. Inte för att han är kärlekslös utan just för att han älskar.

”Kämpa”

Vad är det då att han vill att de ska göra? Han säger att de ska kämpa för den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga.

Han manar dem att kämpa och att kämpa hårt. Det är en hård och svår kamp. Paulus säger samma sak om och om igen. Han säger till Timotheos att han ska kämpa den goda kampen. Han säger till församlingen i Korinth att han inte sysslar med skuggboxning. Han säger till församlingen i Efesos att de ska ta på sig hela sin andliga vapenrustning och gå ut i krig. Men det som Judas talar om här är den värsta sortens krig eftersom det är en form av inbördeskrig.

Det handlar om att föra kampen mot dem som har infiltrerat församlingen; mot sådana som kallar sig kristna, men som splittrar och förleder. Inget är mer smärtsamt och kostsamt.

För tron

Och vad är det de ska kämpa för? För tron, som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Lägga märke till att det inte handlar om någon subjektiv tro, utan om *tron*, i bestämd form. Det handlar om apostlarnas undervisning; den kristna tron som inte kan förändras eftersom den är given en gång för alla. Det här handlar inte om saker som vi föredrar; det handlar om de saker som vi som kristna inte kan förhandla med.

Paulus säger till Timotheos att han ska *bevara* det som har överlämnats åt honom. (1 Tim 6:20) I Andra Timotheosbrevet 1:13 säger Paulus att han ska hålla fast vid det mönster av förkunnelse han fått av honom. Och i nästa vers ska han genom den helige Ande *bevara* det goda som blivit anförtrott honom. Det här är inte bara Timotheos uppdrag; det är kyrkans uppdrag. Om du är en pastor så är du en övervakare; en beskyddare. Men också om du är kristen så har du ett ansvar att bevara det som vi har fått anförtrott. Gud kallar oss genom Judas brev och andra texter att bevara den sanning som har getts vidare genom generationerna.

Kära vänner, det är en kamp. Därför att vi överallt stöter på personer som känner sig fria att uppfinna tron själva. De kunde inte bry sig mindre om vad som en gång har blivit överlämnat en gång för alla. Det enda är vad de tror på nu; vad som känns bra för dem, oavsett vad kyrkan tänkt om det i alla tider. Men aposteln Johannes säger i sitt andra brev att om någon kommer till ert hem och inte förblir i Kristi lära utan går utöver den så ska ni inte ta emot honom. Ni ska inte ens hälsa honom välkommen eftersom den som välkomnar en sådan gör sig medskyldig till hans onda gärningar.

Tron har överlämnats *en gång för alla*. Det finns ingen ny uppenbarelse. Det finns ingen ny sorts frälsande tro. Däremot finns det varningar i Bibeln, till exempel i Uppenbarelseboken 22, att om man lägger till något till denna bok så ska Gud lägga på honom de plågor som boken talar om.

Det var ingen som upptäckte den kristna tron. Den blev överlämnad till oss. Det här är anledningen till att en församling ständigt behöver reformeras. Vi söker inte nya läror utan vi söker oss till våra rötter. Vi söker att ständigt återfå den form som den sanna kyrkan haft från början. För än en gång: vi uppfinner inte oss själva. Församlingen är sanningens pelare och grundval. Vi *förvaltar* sanningen och vi förstår oss själva i ljuset av den sanning som förvaltats av de generationer som gått före oss.

II. HYCKLARNAS BESKRIVNING

Låt oss nu gå vidare till nästa vers. För Judas ser ju att den här sanningen är under attack och den attacken kommer inifrån, från personer som nästlat sig in under radarn. Han säger i den tolfte versen att de är med i församlingens kärleksmåltider; de är alltså med och firar Herrens måltid med församlingen som deras egna bröder.

Judas säger att deras dom för länge sedan är förutsagd i Skriften. Vi ska återkomma till det i senare predikningar, så vi sparar det till dess. Men sedan ger han en trefaldig beskrivning av dessa personer. Han visar att vi kan känna igen dem på tre sätt: dels genom deras karaktär, dels genom deras livsföring och dels genom deras tro.

Jag läser den fjärde versen,

Judasbrevet 4 (SFB-15)

«Hos er har det nämligen nästlat sig in vissa personer vars dom för länge sedan är förutsagd i Skriften. De är gudlösa, de förvränger vår Guds nåd till försvar för omoral och förnekar vår ende Härskare och Herre, Jesus Kristus.

Deras karaktär

Om vi börjar med deras karaktär så ser vi att Judas kallar dem för gudlösa. I den femtonde versen hänvisar Judas till en profetia av Henok där han säger att Herren kommer att hålla dom och ställa alla till svars för sina gudlösa gärningar och för alla de hårda ord som gudlösa syndare talat mot honom.

Det är ingen slump att Judas kallar dem för gudlösa. Judas säger att de är ἀσεβής – det är en negation. De är utan vördnad. Utan tillbedjan. Utan gudsfruktan. Utan verklig kärlek till Gud. De spelar ett religiöst spel. I vers 18 talar han om att de följer sina gudlösa begär. De fruktar inte Gud; Guds ord är bara en abstraktion för dem. De lever för vad de kan få här och nu och tanken på hur de kommer att tillbringa evigheten har ingen bäring på dem. Samtidigt kallar de sig kristna, vilket innebär att de kan ljuga och manipulera för sina egna syften och de känner sig helt fria att göra nya och vilda tolkningar av Guds ord.

Deras livsföring

Om vi tittar på deras livsföring så säger Judas att de förvränger Guds nåd till försvar för omoral. Omoral handlar här om begär som är helt otyglat. De tänker att ”jag är den jag är” och de finner ingen anledning att tygla sig själva. Tvärtom, de använder Guds nåd som ursäkt för att fortsätta i sin synd.

Det här går förstås tillbaka till att de inte fruktar Gud. Att de inte ser det ofattbara pris han betalade för att friköpa sin församling. Han utgav sin Enfödde, sin evigt älskade Son att anta mänsklig gestalt och lida och dö i vårt ställe. Men Kristi blod är ingen verklighet för dem och därför känner de inte av allvaret och då inte heller tacksamheten för Guds nåd.

De känner ingen skam. De gör det till en dygd att framhärda i sin synd och säger ”det är sådan jag är”.

Deras tro

Sedan nämner Judas deras tro. De förnekar vår ende Härskare och Herre Jesus Kristus. Det handlar om att de förnekar Jesu suveräna herravälde över deras liv. De står inte ut med tanken att underordna sig någon. De bekänner sin tro på Jesus, men kan inte låta det ha några verkliga konsekvenser i deras liv.

Sammanfattning

Här har vi dem. Ogudaktiga. Utan gudsfruktan. Utan tyglar och utan skam. Och utan att underordna sig Jesu herravälde. I Paulus brev till Titus beskriver han något liknande i 1:16,

Titusbrevet 1:16 (SFB-98)

«De försäkrar att de känner Gud, men med sina gärningar förnekar de honom. De är avskyvärda, trotsiga och odugliga till varje god gärning.

Det är starka ord. Inte undra på att Judas var bekymrad.

AVSLUTNING

Vänner, vad ska då vi göra med allt det här? Det finns några saker jag kan komma att tänka på.

- Dels behöver vi vara väl medvetna om distinktionen mellan sanna och falska kristna. Att det finns personer som kallar sig kristna men som inte har fått det nya liv som pånyttfödelsen innebär. Det påminner oss, i sin tur, om vårt ansvar som medlemmar. Att vara medlemmar tillsammans innebär att vi ger vår aktiva bekräftelse av varandra som födda på nytt; att vi hjälper varandra att växa som kristna. Om vi känner oss bekymrade eller oroliga om någons andliga tillstånd är det allas bekymmer. Bibeln är tydlig med att hycklare kommer att vara en del i församlingens liv.

- En annan sak vi kan dra lärdom är att sanningen är värd att försvara, även om det kommer att kosta vårt anseende. Reformatorn Jean Calvin lär ha sagt någonstans att ”till och med en hund skäller när husse blir attackerad. Jag vore en ynkrygg om jag såg Guds sanning under attack och ändå höll tyst.” Och så har vi Luther förstås, som lär ha sagt: ”Fred om möjligt, sanning till varje pris.”

Självklart ska vi försvara sanningen på ett sätt som ärar Kristus. Inte för att trycka ner andra eller visa hur smarta vi är. Utan för att vi älskar Kristi församling som han har köpt med sitt eget blod. Men låt oss höra Judas uppmaning och kämpa hårt för att försvara den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga.

- Ytterligare en sak som jag skulle vilja nämna är att be för och uppmuntra de pastorer och lärare ni ser som är villiga att stå upp för det som är sant, även om det innebär att de riskerar att framstå som motsträviga och kärlekslösa. Och även om de ibland säger något klumpigt.

- Men framförallt: låt oss hämta kraft och glädje i det faktum att Jesus Kristus är vår härskare och Herre. Att hans nåd är dyrbarare än allt annat och att när vi har den skatten så finns det inget vi kan förlora som har någon verklig betydelse. Han är vårt liv. Han är vårt allt. Han är vår visdom och vår kraft och vår rättfärdighet. Han är den förste och den siste och den levande. Han har nycklarna till döden och dödsriket, och en dag ska han komma tillbaka och hålla hela världen till doms. Och de som tillhör honom ska få gå in i hans glädje och finna vila.